

[Arbejdsministeren]

en uges ekstra ferie og forbedringer af deres forhold. Man kan sige det på den måde, at mennesker, der er på garantibetaling, får de to indefrosne dyrtidsportioner både gennem disse 1 kr. 20 øre – man får dem endda allerede fra 1. marts – og gennem en uges ekstra ferie.

Jeg har før været inde på spørgsmålet om opretning af uligheder og beløb til de særligt lavt lønnede, ikke bare inden for LO- og DA-området, men også i den offentlige sektor og de områder af det private arbejdsmarked, hvor man endnu ikke er færdig med sine forhandlinger.

Hvad angår hr. Poul Schlüters spørgsmål om ATP, skal jeg gerne bekræfte, at ifølge forliget indgået i sommeren 1976 og bekræftet i foråret 1977 er disse beløb bundet til pensionsformål, og at beslutningen om den konkrete udformning af denne pensionsordning afventer en indstilling fra ATPs bestyrelse, der senest skal komme 1. oktober i år. Jeg mener imidlertid ikke, at forligspartierne er bundet ud over det, der fremgår af selve forliget, men det vil vel være naturligt, at de partier, der var en del af forliget, i hvert fald optager en kontakt med hinanden og diskuterer problemerne – uden at jeg tror man kan sige de er bundet – når indstillingen fra ATPs bestyrelse foreligger.

Hr. Poul Schlüter spurgte videre, om garantibetalingsforøgelsen får virkning allerede fra 1. marts 1979. Jeg kan sige, at når man forlænger overenskomsterne med visse ændringer, så er det sædvane, at det selvfølgelig får virkning fra den dag, hvor overenskomsterne udløb, og det vil altså sige, at garantibetalingsvirkningen er fra 1. marts. Jeg tror også, det fremgår af lovforslaget, at det forholder sig sådan.

Hr. Melchior var inde på spørgsmålet om arbejdsløshedsdagpenge. Jeg forstod, at hr. Melchior har ændret synspunkt, siden vi sidst diskuterede de konservatives forslag, hvor hr. Melchior og jeg jo var enige om at afvise de konservatives forslag om forringelser i reguleringen for de arbejdsløse – og dermed også for de syge og for dem, som er blevet ramt af ulykker og uheld. Nu har altså hr. Melchior fået skrupler i mellemtiden over for, at de arbejdsløse får for høje beløb udbetalt. Jeg skal sige til hr. Melchior, at der sker ingen ændring i reguleringen af arbejdsløshedsdagpenge eller sygedagpenge eller

andre dagpengesystemer igennem det, der er foreslået her. Det er klart, at ferieløsningen i sig selv vil have en dæmpende virkning på fastsættelsen af dagpengemaksimummet for de arbejdsløshedsdagpengemodtagende borgere, altså de arbejdsløse, men at man ikke ændrer i selve mekanismen.

Det forekommer måske også lidt ejendommeligt, at man vil lave fuld taktregulering for alle inden for den offentlige sektor – jeg har stor sympati for en forbedret taktreguleringsordning, men fuld taktregulering for alle, uanset hvor høj en løn de har! – og så afskaffe taktreguleringsordningen for de syge, de arbejdsløse, de barslende og de ulykkesramte. Jeg har i hvert fald svært ved at finde den indbyggede balance på dette punkt.

Med hensyn til ungdomsarbejdsløsheden, som flere af ordførerne har nævnt, vil jeg sige, at det er klart, at de voksenlønnere, der udbetales, kan give problemer ved overgangen fra ungarbejderløn til voksenarbejderløn. Vi har derfor i vores bestræbelser omkring de unges beskæftigelse indført forskellige tilskudsordninger, hvorved de unge skulle få bedre mulighed for at blive beskæftiget. Jeg tror imidlertid ikke, at 1 kr. 20 øre ændrer meget på dette problem. Jeg mener, det er rimeligt, at vi ikke ved denne lejlighed gør indgreb, at vi ikke i folketinget gør indgreb i selve overenskomsterne, hvad det jo ville være at fastsætte særlige lønsatser for særlige aldersgrupper.

Jeg har endelig forstået, at alternativet for partierne til den overenskomstløsning, der her er foreslået, er fra fremskridtspartiets side et regeringsindgreb med nedsættelse af alle lønninger med 5 pct., kompenseret ved en skattelettelse. Jeg har forstået, at SF, VS og kommunisterne ønsker, at arbejdskampen skal bryde ud, og at alle andre forestiller sig en kombination af skattelettelser og en voldsom forøgelse af de offentligt ansattes taktregulering.

Jeg kan kun sige ganske stilfærdigt, at hvis man vedtog i dette folketing at give én befolkningsgruppe 100 pct.s taktregulering uden at give det til nogen af de lavest lønnede på det private arbejdsmarked, som også har stive lønsystemer, ville det formentlig blive opfattet som en grov urimelighed. Men hvis man gennemfører 100 pct.s taktregulering for alle lønmodtagere i dette land, vil det have så uoverskuelige konsekvenser for